

TAXI

MAGAZINE

2015. MÁJUS

TAXIMAGAZIN

THE LIFESTYLE MAGAZINE

WWW.TAXIMAGAZIN.HU

Vattomány
Zsolt
VII. KERÜLET

ENGLISH CONTENT
88

Hojas László
NEM IGÉNYLI
A CSILLOGÁST

DÉRYNÉ
BISZTRÓMÁGNES BUDAPESTI

Magács László
HÁROM BEMUTATÓ A SZÉZON VÉGÉIG

DIVAT
SÁRMÁN NÓRA
A RUHÁKNAK LELKE VAN

**CSEKE
ESZTER**

GYEREKKÉNT MAGYARORSZÁG IS TÁVOLINAK TÚNT

*Emberi történeteknek eredünk a nyomába, a nagypolitika kisemberre gyakorolt hatását keressük – állítja Cseke Eszter, az **On The Spot** dokumentumfilm-sorozat egyik riportere, aki alig volt tízéves, amikor Erdélyből az anyaországba költözött családjával. Szerinte gyökerei és a gyerekkorában átélt politikai fordulat fogékonnyá tette más kultúrák, közösségek mélyebb megismerésére, és mindenekelőtt arra, hogy pillanatok alatt beilleszkedjen ismeretlen közösségekbe.*

Szilléry Éva

TM Hol forgattatok az elmúlt hónapokban?

Az év elején Mexikóban, majd Francia Polinéziában jártunk. Nem tudom, hogy ismerős-e Nyíri-Kovács Patrícia története. Egy magyar lányról van szó, aki családon belüli erőszak, férj által elkövetett nemi erőszak áldozata lett, és három éve Bora Borán ragadt, ahonnan nem tud hazajutni a kisfiával. Eredetileg békülési szándékkal csalta ki a férje Francia Polinéziába, a világ legeldugottabb és legtávolabbi országába, ahol aztán elvette Patrícia és a kisfiuk útlevelét. Rettenetes kálvária a lány élete, a családja tartja benne a lelket Budapestről. Rémes látni, milyen kiszolgáltatott helyzetekbe tudnak kerülni az emberek, és most pont egy olyan sorozatot forgatunk, amibe ez a történet is belefér. Magyarországról sajnos kevesen indulhatnak el ilyen messzire, pedig nagyon sok újságíróra lenne szükség, hogy Patrícia és a kisfia végre hazajöhessen... Mi is csak azért jutottunk el Bora Borára, mert „csupán” nyolc óra repülésre voltunk az országtól.

TM Milyen sorozatba tervezitek beszerkeszteni ezt a rémtörténetet?

A sorozat tematikája a születés, de ezt nagyon tágra értelmezzük. Nagyban meghatározza az

életünket, hogyan és milyen környezetben látunk napvilágot. Patrícian keresztül elmesélhetjük majd, hogy milyen az, amikor nem a megfelelő férfinak szül gyereket az ember, és ez az egész életét megváltoztatja. Hiába szereti nagyon a gyermekét, az élete rémálommá válik. Benne lesz a sorozatban az is, hogy milyen egy százezer fős szír menekülttáborban szülni és születni. Egy mobilklinika forgattunk egy asszonnyal, aki éppen a negyedik gyermekét szülte meg. A kisfiúnak egyelőre nincs állampolgársága. A születés nagyon közel tud hozni olyan dolgokat, amelyek mellett egyébként elmennénk, csak mert nehezen értelmezhetőek a mi életünkben, Budapestről nézve. Például azt, hogy milyen lehet menekültként élni egy idegen országban.

TM Hogyan éled meg nőként ezeket a helyzeteket?

Hiába forgatunk háborús vagy speciális körülmények között, a születés mindig felemelő, csodálatos esemény marad. Miközben a környezet, a múlt örökké tele van nehézségekkel vagy akár tragédiákkal, és természetesen ezen nem maradhatunk kívül, hiszen ránk is hat a család hangulata,

energiája. De ahogy a bánatukban osztozunk, úgy az örömükben is.

TM Mekkora stáb áll a produkció mögött – beleértve a háttér munkát is?

Mióta az *On The Spot* elindult, ugyanaz a koncepciónk a terepen: ketten vagyunk S. Takács Andrással, két kis kamerával, amit szerencsére egyre jobban tudunk használni. Aztán a két fős stábhoz csatlakozik egy tolmács, aki az adott helyen segít bennünket, őt a szakmában fixernek hívják. Itthon pedig van egy szuper, más produkciókhoz mérten kis csapatunk: két vágóból, egy szerkesztőből, egy line producerből és egy nemzetközi jogászból áll a fix gárda. Szerencsére sikerült a legjobb embereket megtalálnunk, akikkel már-már családias a hangulat.

TM Túl vagytok az ötven bemutatott filmen. Hogy alakul a sorozat további élete?

Először a Spektrumon, majd az MTVA műsorán láthatták a nézők a munkáinkat. Nemrég kerültünk át a Duna Televízióra. Most éppen szünetelünk, de ősszel jön az új OTS-évad a Dunán. Ekkora előkészítő és forgatási munka mellett nem lehetséges, hogy megállás nélkül képernyőn legyenek a filmek. Például a Diktátorok gyermekei című sorozatunkat másfél évig készítettük elő. Ennyi időbe telt felvenni a kapcsolatot és megszervezni a forgatásokat prominens és rossz hírű vezetők leszármazottai-val, mint Fidel Castro lánya vagy Idi Amin fia.

TM Találtál valami közöset a diktátorok gyermekeiben?

Mindegyik nagyon nehezen viseli a múltat, attól függetlenül, hogy imádják, vagy éppen utálják az apukájukat. Pinochet lánya rajongásig szereti az apját, mégis minden erejével eltávolodni próbál a múlttól. Castro lánya gyűlöli az apját és megszőkött Kubából, de ez sem jelentett megoldást a problémáira. Bettina Göring az egész életét arra tette fel, hogy valahogy feldolgozza, hogy egy náci vezető rokona. Egészen extrém dolgokra volt képes: 31 évesen sterilizáltatta magát, aztán pár év múlva rájött, hogy valószínűleg azért tette, hogy ne öröklődjének tovább a „Göring-gének”.

TM Ceausescu fiával sikerül riportot készíteni?

Sajnos nem. Erdélyben születtem, így élesen emlékszem a rendszerre, és a szüleimre gyakorolt hatására. Gondolhatod, hogy a legnagyobb álmom volt, hogy Ceausescu egyetlen élő fiával forgassunk. Sokat beszéltünk vele Skype-on, egy rendkívül intelligens egyetemi professzor, de nem

merte vállalni. Egyelőre fél. Túl közel vannak térben és időben a történetek ahhoz, hogy biztonságban érezze magát. Viszont nem adjuk fel, ha valaha megélni támad kedve, azonnal repülünk Bukarestbe.

TM És te hogy élted meg azt a diktatúrát gyerekként?

Körülbelül tízéves voltam, amikor Magyarországra költöztem a szüleimmel. Élesen emlékszem a forradalom körüli napokra, meg arra is, amikor a szüleim sírtak örömükben, hogy végre megdőlt a rendszer. Persze akkor még boldogan hitte el mindenki, hogy ez egy valódi forradalom volt. Pár hónappal később indultunk neki a világnak, és végül itt kötöttünk ki, ami ágastól-bogastól felforgatta az életemet.

TM Akkoriban, onnan nézvést hatalmas távolság lehetett Magyarország, a világ másik felére eljutni...

Már a szomszédos ország is nagyon messzinek tűnt. Álmodoztam erről gyerekként, hogy legalább Magyarországra eljussak egyszer, persze a világ többi részét is látni akartam. Biztos, hogy van köze a gyökereimnek ahhoz, hogy az utazás a mindenem. Magyarországon belül is rengeteget költöztünk később, nem találtuk a helyünket, így kiskamaszként újabb és újabb iskolákba kellett beilleszkednem. Ez egyrészt felvértezi az embert, hiszen vagy hagyod magad, vagy megpróbálsz kemény kiscsajként helyt állni, hogy ne csúfoljanak, ne románozzanak. Ma könnyen megtalálom a hangot más közösségekkel, de a saját közegemben sokkal nehezebben építek ki bizalmi viszonyokat. Talán mert megszoktam, hogy úgymégyünk tovább.

TM Nőként nyilván vannak olyan helyzetek, amelyek fizikailag is megterhelőek a forgatások alatt. Például amikor neki kell indulni a Himalájának..

Nagyon szeretem, amikor valami fizikai kihívás kíséri a lelkit! Azok a kedvenc forgatásaim. Sokkal kevésbé érzem magam biztonságban politikai fenyegetettségben, mint egy fizikai erőpróbában. Ezekben a szituációkban Andris sokkal vagányabb, mint én. Én a fizikai kényelmetlenségeket bírom jobban.

TM Emlékszel különösen izgalmas szituációra?

Iránban, még Ahmadinejad uralma alatt, amikor fiatal ellenzékiekkel forgattunk éjszakánként, akik hatalmas veszélynek tették ki magukat, én is elégé féltem. Lelkileg nagyon megterhelő volt, mert nappal folyamatosan kamuzni kellett egy filmfesz-

fotó: Almási J. Csaba, fotóasszisztens: Vágó Csaba, styling: Sugár Kata, haj: Boltresz Katalin – No. 33 Hair smink: Balázs Jelena
virágos ruha – Asos, fényképezőgép – Nikon Df, óriás kalap – H&M, rövidujjú overall – H&M

tiválon annak érdekében, hogy éjszaka forgathassunk. Nagyon aggódtunk azokért, akik nyilatkoztak nekünk, és egy kicsit persze magunk miatt is. Ráadásul Andris egyik éjszaka lelépett Isfahanba, hogy egy titkos interjút készítsen az akkor még háziőrizet alatt álló, a filmezéstől eltiltott világhírű rendezővel, Jafar Panahival. Ki kellett csempésznünk a mini-DV kazettákat a határon az alsónézők között. Nagyon jó érzés látni, hogy bizonyos országokban sokkal jobb lett a helyzet, mint ami-

NEM VAGYOK FANATIKUSAN CSAK A DOKUMENTUMFILMMEL ELFOGLALVA, DE TÉNY, HOGY EDDIG EZ A LEGNAGYOBB SZERELEM.

kor ott forgattunk. Burmában például, ahol az újságíró lány, aki arc nélkül nyilatkozott nekünk egy vízibiciklin, 17 év börtönt kockáztatott. Ma már sokkal szabadabban mondhatná el a véleményét.

TM Gondoltál arra, hogy Erdélybe visszamenjetelek, különböző közösségek életét filmezni?

Túl közel van hozzám a téma, nem tudnék független lenni, de nem zárom ki teljesen. Sok interjúban kérdezték, hogy itthon miért nem forgatunk, erre továbbra is azt tudjuk válaszolni, hogy ameddig lehetőségünk adódik arra, hogy külföldön filmezzünk, addig szeretnénk élni vele. Közben vannak már egyre közelebbi témák, de nem tervezzük, hogy a következő évad Magyarországról szól majd.

TM A dokumentumfilmzés külföldön jobb helyzetben van, kelendőbb a műfaj, mint idehaza... Befolyásolja ez a terveiteket?

Az elmúlt tíz évben nagyon változott a hazai dokumentumfilm helyzete. Rengeteg tehetséges fiatal forgat jobbnál jobb filmeket, és mintha a közönség is nyitottabb lenne a valóságra. Szinte bármelyik komoly fesztiválon találkozhat a magyar rendezők filmjeivel. Külföldön ez egy komoly és kapós szakma, ami nagyon inspiráló.

TM Mikor döbbsentél arra rá, hogy az „emberi történetek” iránt ilyen fogékony vagy?

Katartikus érzés volt a pillanat, amikor a Színház- és Filmművészeti Egyetemen az első vizsgafilmet forgathattam. Nagyon sok mindent szeretek csinálni, nem vagyok fanatikus csak a dokumentumfilmmel elfoglalva, de tény, hogy eddig ez a legnagyobb szerelem.

TM Hogyan találkoztatok Andrással, miként váltatok alkotó párossá?

A színművészetin osztálytársak voltunk, és hamar kiderült, hogy tudunk és akarunk együtt gondolkodni, jól kiegészítjük egymást. Szerettünk volna a szakmában dolgozni, de kitérve a megszokott keretektől. Eljutottunk Gázába, ahol leforgattuk az *On The Spot* első adását, persze akkor még fogalmunk sem volt róla, hogy azt készítjük. Leadtuk az elkészült anyagot a Spektrum Televízió portáján, és hatalmas szerencsénk volt, mert a csatorna az első saját gyártású produkcióját

tervezte, és minket választottak. Így esett, hogy a munkánkból és a szenvedélyünkből életmód lett. Ennek már hat éve.

TM Mennyit vagytok külföldön, hogy néz ki egy évetek?

Rengeteg időt töltünk külföldön. Van olyan év, amikor nyolc hónapot vagyunk kint, de a legjobb esetben is hét hónap távolléttel kell számolni. Igyekszünk úgy szervezni az időnket, hogy inkább hosszabb etapokat töltsünk egyben itthon, ne sok rövid hetet, ami sokszor arra sem elég, hogy az időeltolódást túléljük.

TM Van olyan történet, olyan személy, akitől nem tudtok elszakadni és tartjátok a kapcsolatot a forgatáson túl is?

Szerencsére vannak ilyen emberek. Életünk első *On The Spot* forgatásán találkoztunk egy gázai újságíróval, aki nagyon sokat segített nekünk. Teljesen véletlenül évekkel később élete legborzalmasabb pillanataiban is vele voltunk, amikor a kislányát eltalálta egy repesz. Küzdött a gyereke kezéért, hogy még valaha képes legyen fogni. Ez lett az egyik legmegrázóbb filmünk, ami valószínűleg nem született volna meg, ha nem vagyunk jóban évek óta. Ez egy életre szóló kapocs, azóta is meglátogattuk őket Gázában. De Afrikától Amerikáig sok szereplőnkkel tartjuk a kapcsolatot, ami fantasztikus része a munkánknak.

TM Mit volt a legnehezebb megtanulnod a forgatások alatt?

Hogy miként szorítsuk háttérbe önmagunkat, a saját életünk esetleges fájdalmait és nehézségeit, hogy éles helyzetekben napokig, vagy akár hetekig száz százalékosan jelen tudjunk lenni.